

ЗРОБІМ БДУ КРЭПАСЦЮ АБАРОНЫ

НЕ ЗДАДЗІМ ПЯРШЫНСТВА

12 лютага ў г. Менску адбыліся гарадскія завочныя спаборніцтвы па праціхімічнай паветранай абароне паміж навучальнымі ўстановамі, прадпрыемствамі і жактамі.

Асаблівую вытрыманасць, дысцыплінаванасць і аператыўнасць у рабоце праявілі жаночая і мужчынская каманды рабфака БДУ.

Абедзве каманды ўсе нормы здалі на «выдатна» і занялі першае месца сярод навучальных устаноў Менска. Спаборніцтвы яшчэ не закончаны. Асталася яшчэ адна норма — тушэнне бомб пяском.

— Мы ўцүнены, што і гэту норму здадзім на «выдатна» — заявілі абедзве каманды.

НИКАЛАЙЧЫК.

Прыкладны ваенорг

Студэнты геафака звярчаюць асаблівую ўвагу на падрыхтоўку да абароны нашай цудоўнай рідзімы ад нападу людоедаў XX века — фашыстаў Германіі, Японіі і іншых краін. Ужо зараз ёсць на факультэце 4 чалавекі, якія займаюцца ў пілотнай школе без адрыву ад вучобы (Казлова, Касцюковіч, Навысоцкі, Ананіч). Многія студэнты навучаюцца планернай справе (Жахавец, Ігнаценка і іншыя). Амаль усе студэнты геафака здалі нормы па ППХА.

Усе гэтыя дасягненні мы маем дзякуючы добрай рабоце ваеннага арганізатара геафака, студэнткі III курса тав. ГРОСНРЭЙЦ. Яна зразумела ўсю важнасць гэтай справы і штодзённа займаецца ёю.

ГРЫФ.

ХАЧУ САМА ЛЯТАЦЬ НА САМАЛЁЦЕ

Каля парашутнай вышкі сабралася многа моладзі. Усе з нецярпеннем чакалі, калі яны змогуць спробаваць сябе ў парашутнай справе, хоць-бы на прыжку з вышкі.

Нарэшце дайшла і да мяне чарга. Мяне прывязалі да парашута і пусцілі. Зрабіўшы рыжок, я павольна пачала спускацца ўніз. За гэтыя некалькі секунд палёту я адчула прыёмнае пачуццё і мне здавалася, што я лячу з самалёта.

Яшчэ больш прыёмнае пачуццё я адчула ў дзень авіяцыі 1936 г., калі я першы раз у жыцці лятала на самалёце.

Я села ў машыну. Мяне прывязалі рамяні, машына была адкрытая. Пілот уключыў матор. Машына павольна рушылася з месца. Усё гішэй і вышэй падымалася самалёт. Я глянула ўніз: дрэвы, маленькія домікі, людзі, як кропкі, ходзяць каля аэрадрома.

Я задалася мэтай вывучыць лёгкую справу. Цяпер гэту магчымасць я маю. Я запісалася ў пілотную школу без адрыву ад вучобы. Хачу добра аўладаць пілотнай справай і прыгаць з парашутам не з вышкі, а з самалёта.

БЭЛА ФІШАЛЕВІЧ.

444 «варашылаўскіх стралкоў» I ступ. ёсць зараз у БДУ, 16 «варашылаўскіх стралкоў» II ступені, 17 чалавек майстроў стралковага спорту. 50 чалавек рыхтуецца да здачы норм на значок «варашылаўскі стралок» II ступені ў школе баявых стралкоў.

НА ЗДЫМКУ: школа майстроў стралковага спорту, лепшыя стралкі БДУ. Сядзяць: ШУЛЬМАН, ГУРЫНОВІЧ, ГРОСНРЭЙЦ, ВАЙНОВСкі, ПРАКАПОВІЧ; стаяць: РУДАВА, СОЛТАН, ДОБРАВОЛЬСкі, БАЯЗІТАЎ, ЦЫВЕС.

915 значкістаў ППХА — студэнтаў БДУ. 183 інструктароў ППХА. 60 чалавек у атрадзе праціпаветранай хімічнай абароны ўніверсітэцкага гарадка. НА ЗДЫМКУ: інструктары ППХА гістафака.

Каманда геафака, якая ўдзельнічала ва ўсесаюзных завочных хімічных спаборніцтвах.

25 студэнтаў БДУ закончылі без адрыву ад вучобы планерную школу, 14 чалавек зараз займаюцца.

НА ЗДЫМКУ: група планерыстаў, закончыўшых школу. Сядзяць: СЯМЁНАЎ, КАЗЛОВА, ДУБРОЎСкі; стаяць: СКАЛАБАН, ДАРОЎСКАЯ, ФЕРДЗЕР.

5 каманд па 8 чалавек удзельнічалі ў чацвертых завочных Усесаюзных спаборніцтвах. НА ЗДЫМКУ: каманда хіміфака, якая паказала добрыя рэзультаты ў гэтых спаборніцтвах. Сядзяць: КУШНЕРОВА, САЦУКЕВІЧ, ЕРОМЕНКА; стаяць: ТЭСЛЯ, ЗАЛАТАРЭНКА, МАЛАШКА, РОШЧЫНА і СЕМІЖОН.

Каманда біяфака, якая ўдзельнічала ва ўсесаюзных завочных хімічных спаборніцтвах.

Кавалерыйская атака

(Успаміны ўдзельніка грамадзянскай вайны на Паўднёвым фронце).

Восень 1919 года. Балая армія генерала Дзенікіна імкнулася захапіць сэрца нашай рідзімы — Маскву.

Наша дывізія падыходзіла да гор. Балашоў (Саратаўскі край). Вялікая напружаная баявая і палітычная падрыхтоўка, папаўненне матэрыяльнай часткі і боепрыпасаў запаўняла сабой амаль цэлыя суткі. Мы, як і ўсе часці нашага чырвонага Паўднёвага фронту, рыхтаваліся да выкапання геніяльнага сталінскага плана разгрому арміі Дзенікіна, з галоўным ударам у напрамку: пролетарскі Харкаў — шахцёрскі Данбас — Растоў—Новарасійск.

Таварыш Сталін адхіліў абсурдны контррэвалюцыйны план Троцкага: ад Царыцына на Новарасійск праз бездарожныя данскія стэпы і казацкія стаяцы, у той час варожыя да Совецкай улады. План Троцкага немінуча прывёў-бы да паражэння Чырвонай Арміі.

Выконваючы сталінскі план наступлення, наш полк атрымаў загад фарсіраваць

р. Харпер і заняць бліжэйшую станіцу.

Раніца. Воблака белага туману засцілае сабой роўныя саратаўскія палі. Ціха. Стральбы не чуваць.

Роўна ў 4 гадз. раніцы пачалі частунаць. Бой быў унарты і цягнуўся каля 5 гадз. Балаказакі трымаліся моцна на тым беразе р. Харпер. Нарэшце адзін батальён нашага налёта ўдалым маневрам прарваўся на той бок ракі і начаў біць ва фланг беларукаў. За ім прарваліся іншыя батальёны, і наш полк начаў піснуць праціўніка.

Наша перамога была відавочна. Але белавардзёйцы ранымі скарыстаць свае апошнія рэзервы — конніцу, каб ліквідаваць прарыв.

Было 9 гадзін раніцы. Навокол відаць было на некалькі кілометраў.

І вось, калі поспех бою ўжо канчаткова замацоўваўся за намі, калі полк упэўнена і рашуча гнаў беларукаў, мы ўбачылі, як з правага флангу, прыблізна ў

1 км. ад нас, разгортваўся для атак кавалерыйскі полк праціўніка. Мы бачылі, як полк расчлываўся па эскадронах першыя «лавы» панесліся на нас у атаку.

Наша становішча было такое, што таба было ва што-бы то ні стала азбіць атаку конніцы. Адступаць не было калі і калы. Гэта разумелі ўсе ад камандзіра да рэдавога байца.

Хутка перастроіўшы свой рэзервы батальён і мабілізаваўшы ўсе магчымыя сродкі агню, мы дастойным чынам сустрэлі атаку белавардзёйскай конніцы.

Жудзны быў малюнак. Густыя «лавы» конніцы з гікам несліся на нас клічкі агоньных шабляў сотнямі агнепераліваліся на сонцы. Густое воблака пылу ад тысяч конскіх капытаў шэра заслонаў расплывалася за беларукамі.

Усё гэта стварала ўражанне нейкага дзікага, фантастычнага зверга, які рухаўся на нас, каб учыніць сваю крывавае расправу.

Батальён, вызначаны для сустрэчы конніцы, спакойна і бяспрашна чакаў набліжэння праціўніка, каб з блізкай дыстанцыі «наваліцца» на яго сваім смертоўным

гнём. Гэтага чакаць прыйшлося не доўга. Толькі беларукаў «лавы» наблізіліся да нас на 300—400 метраў, іх раптам зліў дождж гураганнага агню. Дружна і чётка застракаталі куляметы, паллі віп-зўкі, свірэпы роў артылерыі дапаўняў юой «мелодыя» агню.

Замітусіліся рады праціўніка. Мы бачылі, як хутка сталі «таяць» белавардзёйскія «лавы» і гэта яшчэ больш надае нам рашучасці і упэўненасці ў нашай перамоце.

Наступаў крытычны момант. Беларукаў «лавы» хоць і скоро раздзелі, але пазнейшаму шалёна несліся на нас. Чым бліжэй яны да нас набліжаліся, тым усё енш і менш іх заставалася.

Толькі некалькі дзесяткаў коннікаў праціўніка даскавалі да нас, астатнія-ж усю шлях свайго руху...

Так бяспаспяхна скончылася гэта кавалерыйская атака ворага, як бяспаспяха скончылася і ўся контррэвалюцыйная вайна супроць Совецкай Расіі. Так будзе і з усімі, хто пасмее напааці на нашу вялікую непераможную сацыялістычную радзіму.

СПЕГАЛЬСкі.